

vannak, egy állásháború kockázatát már csak miattuk sem vállalhatom. A szavam is köt. Amikor a Rádióhoz jöttem, nyilvánosan jelentettem ki, hogy vagy érek el eredményeket, vagy megyek. A mai helyzetben nem érhetek el, mennem kell. Lehet, hogy panaszkodással, intrikákkal érhetnék el valamit. Nekem ezekhez nincs kedvem és nem is tartom helyesnek, hogy egy fontos vállalatból csatateret csináljak. Május elsejéig intézni tartozom az ügyeket, de nagyon leköteleznél, ha a hátralevő két hétre a bejárástól felmentenél."

Ehhez a levélhez nem kell kommentár. Befejezésül e sorok írója még annyit szeretne megjegyezni: Németh László, lehet hogy ma is, sok év távlatából keserűen gondol a történetekre, de a „lövészárokharc” a „felhőkakukklakókkal” nem volt hiábavaló. Néhány hónapos működése alatt sok ötlettel, tanáccsal, érdekes műsorokkal gazdagította a rádiómunkát, amiért ma is mindazok, akik a rádiósszakma szerelmesei, köszönettel tartoznak, és Németh Lászlóra úgy tekintenek, mint a korszerű rádiózás egyik megteremtőjére.

Tóth Sándor rajza